

Віг безробітної до головбуха

Цей шлях упродовж шести літ пройшла працівниця РЦЗ Алла Парипа

Так вже склалося, що Алла завжди підходила до всього ґрунтовно і серйозно. В дитинстві і юності це була шкільна наука, успіхи в якій визначалися виключно відмінними оцінками, а відтак — і золоту медаллю. У студентські роки, коли переходила з курсу на курс факультету експлуатації меліоративних систем Українського інституту інженерів водного господарства, такими орієнтирами стали здобуття вищої освіти та наступне працевлаштування. Та людина, на жаль, може лиш припустити: після закінчення вузу, попрацювавши трохи не за спеціальністю, Алла потрапляє до крґорти безробітних.

Ясна річ, невесела перспектива. Проте в районному центрі зайнятості молоді гошанку підбадьорили та запропонували: невдовзі пройти курс перенавчання, здобути другу вищу освіту та фах економіста, бухгал-

терського обліку. Зваживши всі «за» і «проти», Алла Олександрівна погодилась.

Між тим грамотного, вдумливого спеціаліста взяло на замітку керівництво служби зайнятості, аби у майбутньому, можливо, залучити до роботи у себе. І час показав, що таке передбачення не було безпідставним: Парипа ще корпіла над дипломом, як їй запропонували зайняти тимчасову, на період декретної відпустки основного працівника, бухгалтерську вакансію.

Погодилась, але до власної роботи стала лиш через місяць. До того закінчувала дипломну працю й одночасно стажувалась. А як минули і ці тридцять днів, в РЦЗ ввели посаду спеціаліста першої категорії, котру відразу ж обійняла Парипа.

Нова посада — нові обов'язки. Тому економісту РЦЗ А.Ф.Ковальській, яка взяла оліку над Аллою Олександрівною, довелось оперативно ввести співробітницю в курс справ та пустити її у «вільне плавання». Як і очікувалось, колишня безробітна Парипа швидко розібралась зі специфікою прийому громадян, трудової міграції, направлення безробітних на навчання, громадських робіт.

— Останнє, — прилучається до розмови старший колега Парипи В.В.Бандура, — запроваджувалось у

нашій системі саме тоді, коли Алла Олександрівна стала спеціалістом першої категорії. Тож їй, молодій, довелось крокувати неторезною дорогою, оскільки цю справу ще не встигли достатньо відрегулювати нормативними документами. Але нічого, впоралась: за направленням людей на громадські роботи наш район посів одне з чільних місць в області та продовжує утримувати ці позиції й тепер.

Вслухаючись у мовлення, я майже не дивувався. І не тому, що знав: батьківські гени (а мати Парипи довгий час працювала на посаді головного бухгалтера райво, а зати — санаторію «Агатівка») — фактор потужний, а через те, що подібний тип людей має той стрижень, який — жінка ти або чоловік — не згинається упродовж мало не всього життя. Ім'я йому — цілеспрямованість, воля і цілісність. І зовсім не біда, якщо все це притрушено дещицею меланхолійності, оригінальності, як відомо, лише прикрашає. Подібно привітності і душевності, що теж притаманні Аллі Олександрівні.

Бесідуючи з жінкою дали, я мимоволі звернув увагу на її стіл. Серед паперів чорнів невеликий імпортний калькулятор — основний робочий інструмент головбуха Парипи. Саме так — бо вже третій рік вона працює на цій посаді, котра, правда, офі-

ційно звучить дещо інакше — начальник відділу фінансів та бухгалтер обліку-головний бухгалтер РЦЗ.

Знайомлячись з планом роботи відділу на один із річних кварталів, нарахував аж шістнадцять видів робіт, виконавцем яких є Алла Олександрівна. А це і облік результатів фінансово-господарської діяльності РЦЗ, і контроль за нарахуванням допомоги по безробіттю, і складання мему різальних ордерів та різного роду звітностей, і нарахування зарплатні, і... Та чи перелічиш усе?

Позаяк одним калькулятором тут не обійтись, то на допомогу в ряді випадків приходять комп'ютер. Паралельно Парипа освоює комп'ютерне ведення бухгалтерії.

Звичайно, дружину і матір в усьому підтримує сім'я — чоловік Олександр та діти Дмитро й Інночка. Коли треба, то й за господарством доглянуть, і в хаті приберуть. А як випадє вільна хвилинка, то син-п'ятикласник залюбки розв'яже з матір'ю кросворда, перегляне свіжу пресу. Щодо бабусі Єви Іванівни, то вона тільки тішитись таким родинним взаєморозумінням.

Наша зарисовка — лиш спроба намалювати портрет ділової сучасниці. Проте якщо це вдалося хоч на третину, поставлену мету можна вважати досягнутою.

Василь ВАСИЛЬЧУК.